

היא ברוחה מירושלים הקטנה - וזיעזה את ישראל כאשר נאמה באספת אל-פתיח מה מדיין את דינה?

האם מחזיקה בדיעות מנוגדות לחלוטין לאלו שהשמיעה בתה בהייד פארק (ראה מיטגרת). היא קראה שם את הסיסמה: "Down with Zionism", כלומר, "בזו לצינות!" זאת לא היתה קריאה פוליטית בלבד. כי אם גם קריאה נגד הבית ונגד המוסכמות שלו - אשר הבריוזה מהם הביאה את דינה כה רחוק. אולי רחוק מדי.

ישראלים כמו שמעון צבר, היתה בין מייסדי מוסד בעל ראשי-התיבות ישראלק והשם הישרני הוועד הסוציאליסטי המהפכני הישראלי בנכר. מדוע עשתה מה שעשתה? הסיבה אמה מרים: "דינה היתה תמיד לציודו של החלש, הנרדף. היא חושבת שנעשה כאן אי-צדק, ושהפליטניאם הם הנרדפים. היא לא מביתה שאין לנו, היהודים, כל ברירה אחרת."

● **כמראה** - היא לבשה תמיד שחור רים, הסתירה את עורה הלבן החיוור, לבשה כפפות ארוכות בקיץ וחבשה כובעים רחבי-שוליים. ● **בנות-הגות** - היתה מוכנה לכל הרפתקה. כל הסיפורים המטורפים, שאנשי הבורמה המציאו בדמיונם הפורה - היו אצלה למציאות. ● **באינטליקט** - ספגה מידע בלי גבול. ידידיה לא היו רק בני-זוג, אלא גם מורים. מהם למדה קומוניזם, וסוציולוגיה, ועיתונות, וכתובה, ובימוי סרטים. אורי ז"ר הר נתן לה תפקיד קטן בכל ממזר מלך, ובמשך ימי חייו של השבועון הסאטירי ציפור הנפש, היתה דינה מזכירת המערכת וכותבת פיליטונים.

טובת-לב, אידיאליסטית. ואלה אומרים: מופת רעת, סוטה, תמהנית.

★ ★ ★ **דינה הכת**, ילידת ירושלים בת 25, סיגלה לעצמה אהבות גדולות ושינאות גדולות - הכל בעירובייה, בתסביכים. היא אהבה את עצמה - על זה אין ויכוח. היא אפילו חיברה על כך שיר: נאום אהבה לעצמי: ... אני נינוחה בקיבורת מותני, ומחליקה על שיפולי בטני מרעידה קלות, / אני יכור לה לחפון את שדי כשכף ידי פשוטה. כתפי נופלות מעט צוארי כמו דייק. / אני יודעת את צודות פני כמו תשבץ ישן, / גבחות המצה, שיפולי האף ושרטוטי שפי-תיים, / אני נושקת לכתפי בערגה - כמעט נושכת, / כשדי חוצות את גופי לפני פנים, אחר כך באה העווית הגדולה / אני, אני, אני / חיה נושמת גועשת - אתה רואה ...

אמה של דינה: "לא להחזיר שמחים!"

ליס. אז מה יש לדבר על הסכמים ושלוש? יש דברים מאוד לא נעימים שעלינו לעשות. כמו למשל המעצרים המונוניים ופיצוץ הבתים. אבל אין לנו ברירה. מה היה קורה

אני לא חושבת כמו דינה. לדעתי, לא רק שלא צריך להחזיר את השטחים, הרבה יותר מזה: אסור לנו לחזר, אפילו על שנעלמנו אחד ממה שיש בידינו. מה היה

★ ★ ★ **ידידים אחר**, נגמרה לה הארץ. היא נסעה ללונדון, עבדה שם כדוגמנית צילום והתחברה אל "השוליים המטורפים" של השמאל החדש. היא סובבה בחברת

★ ★ ★ **יא גם אהבה גברים** - או שמא היו אלה רק רומנים של הגוף, אשר השאירו את נשמתה קרה?

שאפתה היתה תמיד לפרוץ החוצה, לברוח מהבית, מהעיר, מהארץ. אך ככל שיש הצליחה להתרחק ולברוח, היא נשאה עימה את הטראגדיה הגדולה של בית הוריה. בית ירושלמי סולידי, אב במדים של שוטר הי מנדאט, אם תרבותית, נאה, ופתאום - הי אב לקה בשיתוק. הוא חי עד היום חסר-אונים, תלוי בטיפולה המסור של אשתו. האם מרים, קפדנית מטבעה, שפרנסת המשפחה נפלה לפתע על שכמה, נהגה ביד קשה בדינה ובאחיה. אילו היתה דינה פחות יפה, היהרה הי אדריכל אלישע גת, "היתה הופכת במרוצת השנים עקרת-בית ממורמרת. אבל דינה ראתה בנתנויה הטבעיים פתח להצלה. היא רצתה לברוח. תחילה מעינה הצופיה של האם הקפדנית וחסרת-הפשרות, ואחר-כך מירושלים, ולבסוף מהארץ". בבוהמה הססגונית בה חיפשה מיקלט, היתה חייבת דינה לנסות להתבלט בכל:

נאומה של דינה:

כיבוש הגדה המערבית ושטחים אחרים, בידי כוח צבאי ישראלי, אינו רק בלתי-צודק, הוא פשע פוליטי נגד כל עמי המזרח-התיכון - יהודים וערבים, ישראלים ופלסטיניים. המימסד הציוני בישראל מעמיד פנים כאילו הוא מציל יהודים מרדיפות ו-אפלייה. באותה שעה הוא רודף ומפלה ערבים פלסטיניים לרעה, שולל מהם זכויות אזרחיות וגם פוליטיות. כניעתם של רוב הישראלים - אחרים מהם מצהירים על עצמם כ"ליבראליים" ו"סוציאליסטיים" - לאידיאולוגיה ה"גזענית הציונית, הנישענת על עליונות צבאית, אינה עושה אותם פחות קורבנות מאשר העם הערבי הפלסטיני.

המאבק ההיסטורי המסובך במזרח-התיכון איננו התנגשות בין יהודים וערבים בתור שכאלה, כפי שהלאומנים טוענים.

הפאסיסטאני נואם

עצמית, אלא גם פוטנציאל לשינוי פני המזרח-התיכון כולו. הנסיון של המאבק הישראלי-פלסטיני

תמונה זו צולמה בהייד פארק, בהפגנה שבה נאמה דינה הכת הישראלית. היא מראה את שמאלני

מצבנו קודם? היינו חנוקים. אם נחזיר מה שכבשנו, שוב נהיה חנוקים. הם יסגרו עלינו במעגל מכל עבר. גם עכשיו אנחנו טגורים, אבל לפחות הם קצת יותר רחוקים מאיתנו.

מי שרוצה להחזיר את השטחים וחולם על שלום לא מכיר את הערבים. אני חייתי עם הערבים יחד במשך שנים רבות. אני ילידת הארץ, ובצפת היתה לי הזדמנות להיכח מי הם. במשך שנים רבות חיינו ביחסים-שכנות טובים. כבר כמעט שכחנו על ההבדלים בינינו. ב-1929 פרצו המאורעות, ואז הערבים שחטו אותנו. אותם הערבים שממש גרו איתי באותו הבית, באותה החצר.

1929 זה לא כליך רחוק. זה היה לא מותן. אז איך אפשר לדבר על אמון ב"ערבים" ואפילו אם יחתמו איתנו שלום, איזה ערך יש למילים שלהם? איזה ערך יש להבטחות של הערבים? אנחנו אומרים שאנחנו רוצים שלום איתם, ובאמת רוצים. אבל כל מה שהם רוצים זה לזרוק אותנו

אם המצב היה הפוך, והם היו מנצחים ב"מלחמה? אם הם היו הכובשים השולטים, ואנחנו מתחת לשלטונם? הם לא היו עורר כים מעצרים המוניים. הם היו הורגים את כולנו. מצד שני אני יודעת שאין באפי שרותנו להחזיק בשטחים אלה. אבל בכל זאת עלינו להשתדל להחזיר אותם עד כמה שאפשר יותר מאוחר.

הערבים הם עם פרימיטיבי. הם חסרי-תרבות. בכל אופן תרבות שונה לגמרי מ"התרבות שלנו. עובדה - הערבים שנשארו יחד איתנו אחרי מלחמת-השיחרור הם שונים לגמרי. הם ספגו משהו מאיתנו. אחד הנימוקים שלי להחזיק בשטחים כמה שיותר זמן, זה שאני חושבת שאם הם יחיו איתנו תקופה די ארוכה הם ילמדו משהו מאיתנו. הם יראו שאנחנו שונים מהם ויספגו משהו מההמוניזם ומן התרבות שלנו. זה שכל ערביי השטחים הם האויבים שלנו, ולא רוצים ללמוד מאיתנו ולקבל את התרבות שלנו, לזה אין לנו ברירה. אנחנו צריכים להמשיך ולהשתדל.

ני מאשר, שבעיות לאומיות אינן יכולות להיפתר בדרך לאומנית. כמו כל בעייה חברתית ומדינית גדולה, היא יכולה למי-צוא את פתרונה בדרך לא-לאומנית, לא עליידי מהפכה חברתית. לא מהפכה ש-תוביל לקראת מימסד ביורוקראטי או דורסני, כי אם לקראת חברה חדשה, שבה עמים המשוחררים מכל שיעבוד חברתי ולאומי יצרו יחדיו את הפראציה של המזרח-התיכון.

ענים. זוהי התנגשות בין נחלנות ציונית - שהינה, ותמיד היתה, בתי-בית של האימפריאליזם - לבין אוכלוסיית-פלסטיין. נוסף לזאת, עצם קיומה של "היחוד" מה הציונית" הביא אותה לידי התנגשות עם המוני העם הערבי ברחבי ה"איזור כולו. העם הפלסטיני, הקורבן העיקרי וה"ישיר של הציונות, מנהל עתה מלחמת-שיחרור. זה אינו סתם מאבק לחגדרה"